ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 20ής Μαΐου 2003 *

Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις C-465/00, C-138/01 και C-139/01,

που έχουν ως αντικείμενο τρεις αιτήσεις του Verfassungsgerichtshof (C-465/00) και του Oberster Gerichtshof (C-138/01 και C-139/01) (Αυστρία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 234 ΕΚ, με τις οποίες ζητείται, στο πλαίσιο των διαφορών που εκκρεμούν ενώπιον των αιτούντων δικαστηρίων μεταξύ

Rechnungshof (C-465/00)

και

Österreichischer Rundfunk,

Wirtschaftskammer Steiermark,

Marktgemeinde Kaltenleutgeben,

Land Niederösterreich,

Österreichische Nationalbank,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

Stadt Wiener Neustadt,

Austrian Airlines, Österreichische Luftverkehrs-AG,

και μεταξύ

Christa Neukomm (C-138/01),

Joseph Lauermann (C-139/01)

και

Österreichischer Rundfunk,

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία της οδηγίας 95/46/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 24ης Οκτωβρίου 1995, για την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και για την ελεύθερη κυκλοφορία των δεδομένων αυτών (ΕΕ L 281, σ. 31),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, J.-P. Puissochet, M. Wathelet (εισηγητή) και R. Schintgen, προέδρους τμήματος, C. Gulmann, D. A. O. Edward, A. La Pergola, P. Jann, B. Σκουρή, F. Macken, N. Colneric, S. von Bahr και N. Cunha Rodrigues, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: A. Tizzano
γραμματέας: M.-F. Contet, κύρια υπάλληλος διοικήσεως,

λαμβάνοντας υπόψη τις γραπτές παρατηρήσεις που κατέθεσαν:

— το Rechnungshof, εκπροσωπούμενο από τον F. Fiedler (C-465/00),

— το Österreichischer Rundfunk, εκπροσωπούμενο από τον P. Zöchbauer, Rechtsanwalt (C-465/00),

— το Wirtschaftskammer Steiermark, εκπροσωπούμενο από τους P. Mühlbacher και B. Rupp (C-465/00),

— το Marktgemeinde Kaltenleutgeben, εκπροσωπούμενο από τον F. Nistelberger, Rechtsanwalt (C-465/00),

— το Land Niederösterreich, εκπροσωπούμενο από τους E. Pröll, C. Kleiser και L. Staudigl (C-465/00),

— η Österreichische Nationalbank, εκπροσωπούμενη από τον K. Liebscher και την G. Tumpel-Gugerell (C-465/00),

— ο Stadt Wiener Neustadt, εκπροσωπούμενος από τον H. Linhart (C-465/00),

— η Austrian Airlines, Österreichische Luftverkehrs-AG, εκπροσωπούμενη από τον H. Jarolim, Rechtsanwalt (C-465/00),

— η Αυστριακή Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον H. Dossi (C-465/00, C-138/01 και C-139/01),

— η Δανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον J. Molde (C-465/00),

— η Ιταλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον U. Leanza, επικουρούμενο από τον D. Del Gaizo, avvocato dello Stato (C-465/00), και τον O. Fiumara, avvocato generale dello Stato (C-138/01 και C-139/01),

— η Κυβέρνηση των Κάτω Χωρών, εκπροσωπούμενη από την H. G. Sevenster (C-465/00, C-138/01 και C-139/01),

— η Φινλανδική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την E. Bygglin (C-465/00),

— η Σουηδική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον A. Kruse (C-465/00, C-138/01 και C-139/01),

— η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, εκπροσωπούμενη από την R. Magrill, επικουρούμενη από τον J. Coppel, barrister (C-465/00, C-138/01 και C-139/01),

— η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους U. Wölker και X. Lewis (C-465/00, C-138/01 και C-139/01),

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις προφορικές παρατηρήσεις του Marktgemeinde Kaltenleutgeben, εκπροσωπούμενου από τον F. Nistelberger, του Land Niederösterreich, εκπροσωπούμενου από τον C. Kleiser, της Österreichische Nationalbank, εκπροσωπουμένης από τον B. Gruber, Rechtsanwalt, της Austrian Airlines, Österreichische Luftverkehrs-AG, εκπροσωπουμένης από τον H. Jarolim, της Αυστριακής Κυβερνήσεως, εκπροσωπουμένης από τον W. Okresek, της Ιταλικής Κυβερνήσεως, εκπροσωπουμένης από τον M. Fiorilli, avvocato dello Stato, της Κυβερνήσεως των Κάτω Χωρών, εκπροσωπουμένης από την J. van Bakel, της Φινλανδικής Κυβερνήσεως, εκπροσωπουμένης από την T. Pynnä, της Σουηδικής Κυβερνήσεως, εκπροσωπουμένης από τον A. Kruse και την B. Hernqvist, και της Επιτροπής, εκπροσωπουμένης από τους U. Wölker και C. Docksey, κατά τη συνεδρίαση της 18ης Ιουνίου 2002,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 14ης Νοεμβρίου 2002,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με διατάξεις της 12ης Δεκεμβρίου 2000, της 28ης και της 14ης Φεβρουαρίου 2001, που περιήλθαν στο Δικαστήριο στις 28 Δεκεμβρίου 2000, η πρώτη, και στις 27 Μαρτίου 2001, οι δύο επόμενες, το Verfassungsgerichtshof (C-465/00) και το Oberster Gerichtshof (C-138/01 και C-139/01) υπέβαλαν, δυνάμει του άρθρου 234 ΕΚ, από δύο προδικαστικά ερωτήματα το καθένα, ταυτόσημα κατ' ουσίαν, ως προς την ερμηνεία της οδηγίας 95/46/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 24ης Οκτωβρίου 1995, για την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και για την ελεύθερη κυκλοφορία των δεδομένων αυτών (ΕΕ L 281, σ. 31).

2 Τα ερωτήματα αυτά ανέκυψαν στο πλαίσιο διαφορών μεταξύ Rechnungshof (αυστριακού Ελεγκτικού Συνεδρίου) και πολλών φορέων και οργανισμών που υπόκεινται στον έλεγχό του, καθώς και μεταξύ της Christa Neukomm και του Josef Lauermann και του εργοδότη τους, του Österreichischer Rundfunk (στο εξής: ÖRF), ραδιοτηλεοπτικού σταθμού δημοσίου δικαίου, σχετικά με την υποχρέωση των δημοσίων επιχειρήσεων που υπόκεινται στον έλεγχο του Rechnungshof να του γνωστοποιούν τις υπερβαίνουσες ένα ορισμένο επίπεδο αποδοχές και συντάξεις τις οποίες καταβάλλουν στους υπαλλήλους και τους συνταξιούχους τους, καθώς και τα ονόματα των δικαιούχων, με σκοπό τη σύνταξη ετήσιας εκθέσεως προς υποβολή στο Nationalrat (εθνικό κοινοβούλιο), στο Bundesrat (ομοσπονδιακό κοινοβούλιο) και στα Landtagen (κοινοβούλια των ομοσπόνδων κρατών), η οποία τίθεται στη διάθεση του κοινού (στο εξής: έκθεση).

Το νομικό πλαίσιο

Οι εθνικές διατάξεις

3 Κατά το άρθρο 8 του Bundesverfassungsgesetz über die Begrenzung von Bezügen öffentlicher Funktionäre (ομοσπονδιακού συνταγματικού νόμου περί περιορισμού των μισθών των υπαλλήλων του Δημοσίου, BGBl. I 1997/64, όπως τροποποιήθηκε, στο εξής: συνταγματικός νόμος):

«1) Οι οργανισμοί και φορείς που υπόκεινται στον έλεγχο του Ελεγκτικού Συνεδρίου (Rechnungshof) οφείλουν να κοινοποιούν εντός του πρώτου τριμήνου κάθε δεύτερου ημερολογιακού έτους στο Ελεγκτικό Συνέδριο τους μισθούς ή συντάξεις των φυσικών προσώπων τα οποία τουλάχιστον ένα εκ των δύο προηγουμένων ετών έλαβαν μισθούς ή συντάξεις οι οποίοι υπερβαίνουν κατά 14 φορές το 80 % του μηνιαίου βασικού ποσού που ορίζεται στο άρθρο 1 [ήτοι 14 φορές 5 887,87 ευρώ το 2000]. Οι οργανισμοί και φορείς οφείλουν, επίσης, να κοινοποιούν τους μισθούς ή συντάξεις εκείνων οι οποίοι λαμβάνουν δεύτερο μισθό ή δεύτερη σύνταξη από οργανισμό ή φορέα υποκείμενο στον έλεγχο του Ελεγκτικού Συνεδρίου. Όσοι λαμβάνουν μισθό ή σύνταξη από δύο ή περισσότερους οργανισμούς ή φορείς υποκείμενους στον έλεγχο του Ελεγκτικού Συνεδρίου οφείλουν να ενημερώνουν σχετικώς τους εν λόγω οργανισμούς και φορείς. Αν οι οργανισμοί και φορείς δεν συμμορφωθούν προς την υποχρέωση αυτή, το Ελεγκτικό Συνέδριο οφείλει να προβεί σε έλεγχο των σχετικών φακέλων και να συντάξει την έκθεσή του βάσει αυτών των στοιχείων.

2) Κατ' εφαρμογήν της παραγράφου 1 πρέπει, επίσης, να λαμβάνονται υπόψη παροχές κοινωνικής φύσεως και παροχές σε είδος, εφόσον δεν πρόκειται για παροχές ασφαλίσεως υγείας ή ατυχήματος ή για παρόμοιες παροχές προβλεπόμενες από τη σχετική νομοθεσία των αυστριακών ομοσπόνδων κρατών. Περισσότεροι του ενός μισθοί ή συντάξεις, καταβαλλόμενοι από οργανισμούς και φορείς υποκείμενους στον έλεγχο του Ελεγκτικού Συνεδρίου, συνυπολογίζονται.

3) Το Ελεγκτικό Συνέδριο παρουσιάζει συγκεντρωτικά τα στοιχεία αυτά — χωριστά ανά έτος — σε ειδική έκθεση. Στην έκθεση αυτή απαριθμούνται όσοι λαμβάνουν ετησίους μισθούς ή συντάξεις από οργανισμούς και φορείς υποκείμενους στον έλεγχο του Ελεγκτικού Συνεδρίου και υπερβαίνουν το καθοριζόμενο στο άρθρο 1 πόσό. Η έκθεση διαβιβάζεται στο Nationalrat, στο Bundesrat και στα Landtagen.»

4 Από τις διατάξεις των αιτούντων δικαστηρίων προκύπτει ότι, ενόψει των προπαρασκευαστικών εργασιών του ως άνω συνταγματικού νόμου, η επιστήμη συνάγει από την τελευταία αυτή διάταξη ότι η έκθεση πρέπει να περιλαμβάνει τα ονόματα των εμπλεκομένων ατόμων και παράλληλα το ύψος του ετήσιου μισθού τους.

5 Το Verfassungsgerichtshof σημειώνει ότι, σύμφωνα με τις προθέσεις του νομοθέτη, η έκθεση πρέπει να τίθεται στη διάθεση του ευρέος κοινού προκειμένου να εξασφαλίζεται η «πλήρης ενημέρωσή του». Μέσω της ενημερώσεως αυτής ασκείται πίεση στους ενδιαφερόμενους οργανισμούς και φορείς ώστε να διατηρούν τους μισθούς σε όχι υπερβολικά υψηλά επίπεδα, με σκοπό τη χρησιμοποίηση των δημοσίων πόρων κατά τρόπο μετρημένο, αποτελεσματικό και σύμφωνο προς τους κανόνες της οικονομίας.

6 Οι οργανισμοί και φορείς που υπόκεινται στον έλεγχο του Rechnungshof είναι το ομοσπονδιακό κράτος, τα ομόσπονδα κράτη (Länder), οι μεγάλοι δήμοι και — σε περίπτωση υποβολής αιτιολογημένου αιτήματος εκ μέρους κυβερνήσεως ομοσπόνδου κράτους — οι κοινότητες κάτω των 20 000 κατοίκων, οι ενώσεις δήμων και κοινοτήτων, οι οργανισμοί κοινωνικής ασφαλίσεως, οι εκ του νόμου προβλεπόμενες επαγγελματικές ενώσεις, το ÖRF, ιδρύματα διοικούμενα από ομοσπονδιακά όργανα ή από όργανα των ομόσπονδων κρατών ή από άτομα που έχουν λάβει εντολή από τα όργανα αυτά, καθώς και επιχειρήσεις διοικούμενες από το Ομοσπονδιακό Δημόσιο, από ένα ομόσπονδο κράτος ή από οργανισμό τοπικής αυτοδιοικήσεως, ή επιχειρήσεις με συμμετοχή του Δημοσίου ή των ως άνω δημοσίων αρχών (ατομικά ή από κοινού με άλλους οργανισμούς και φορείς υποκείμενους στον έλεγχο του Rechnungshof) ύψους τουλάχιστον 50 % σύμφωνα με τον νόμο περί εταιριών, ή επιχειρήσεις ελεγχόμενες από τη δημόσια αρχή με άλλο τρόπο.

Η κοινοτική ρύθμιση

7 Από την πέμπτη μέχρι και την ένατη αιτιολογική σκέψη της οδηγίας 95/46 προκύπτει ότι η οδηγία αυτή εκδόθηκε βάσει του άρθρου 100 Α (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρου 95 ΕΚ), με σκοπό τη διευκόλυνση της ελεύθερης κυκλοφορίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα με την εναρμόνιση των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων των κρατών μελών περί προστασίας των φυσικών προσώπων από την επεξεργασία δεδομένων.

8 Κατά το άρθρο 1 της οδηγίας 95/46:

«1. Τα κράτη μέλη εξασφαλίζουν, σύμφωνα με τις διατάξεις της παρούσας οδηγίας, την προστασία των θεμελιωδών ελευθεριών και δικαιωμάτων των φυσικών προσώπων, και ιδίως της ιδιωτικής ζωής, έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα.

2. Τα κράτη μέλη δεν μπορούν να περιορίζουν ή να απαγορεύουν την ελεύθερη κυκλοφορία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα μεταξύ των κρατών μελών για λόγους συναφείς με την προστασία που εξασφαλίζεται δυνάμει της παραγράφου 1.»

9 Συναφώς, η δεύτερη και η τρίτη αιτιολογική σκέψη της οδηγίας 95/46 έχουν ως εξής:

«Εκτιμώντας:

(2) ότι τα συστήματα επεξεργασίας δεδομένων υπηρετούν τον άνθρωπο· ότι πρέπει, ανεξαρτήτως ιθαγένειας ή κατοικίας των φυσικών προσώπων, να σέβονται τις θεμελιώδεις ελευθερίες και τα δικαιώματά τους, και ιδίως την ιδιωτική ζωή, και

να συμβάλλουν στην οικονομική και κοινωνική πρόοδο, στην ανάπτυξη των εμπορικών συναλλαγών καθώς και στην ευημερία του ατόμου·

(3) ότι για την εγκαθίδρυση και τη λειτουργία της εσωτερικής αγοράς στην οποία, σύμφωνα με το άρθρο [14 ΕΚ] εξασφαλίζεται η ελεύθερη κυκλοφορία εμπορευμάτων, προσώπων, υπηρεσιών και κεφαλαίων, απαιτείται όχι μόνο η δυνατότητα κυκλοφορίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα μεταξύ κρατών μελών αλλά και η προστασία των θεμελιωδών δικαιωμάτων του ατόμου».

10 Η δέκατη αιτιολογική σκέψη της ως άνω οδηγίας προσθέτει ότι:

«στόχος των εθνικών νομοθεσιών όσον αφορά την επεξεργασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα είναι η διασφάλιση της προστασίας των θεμελιωδών δικαιωμάτων και ιδίως της ιδιωτικής ζωής, όπως επίσης αναγνωρίζεται στο άρθρο 8 της ευρωπαϊκής σύμβασης περί προστασίας των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών καθώς και στις γενικές αρχές του κοινοτικού δικαίου [...]»

11 Δυνάμει του άρθρου 6, παράγραφος 1, της οδηγίας 95/46, τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα (ήτοι, κατά το άρθρο 2, στοιχείο α', της οδηγίας αυτής, «κάθε πληροφορία που αναφέρεται σε φυσικό πρόσωπο του οποίου η ταυτότητα είναι γνωστή ή μπορεί να εξακριβωθεί») πρέπει:

«α) να υφίστανται σύννομη και θεμιτή επεξεργασία·

β) να συλλέγονται για καθορισμένους, σαφείς και νόμιμους σκοπούς και η μεταγενέστερη επεξεργασία τους να συμβιβάζεται με τους σκοπούς αυτούς [...]·

γ) να είναι κατάλληλα, συναφή προς το θέμα και όχι υπερβολικά σε σχέση με τους σκοπούς για τους οποίους συλλέγονται και υφίστανται επεξεργασία·

[...]»

12 Ως «επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα» νοείται, κατά το άρθρο 2, στοιχείο β', της οδηγίας 95/46:

«κάθε εργασία ή σειρά εργασιών που πραγματοποιούνται με ή χωρίς τη βοήθεια αυτοματοποιημένων διαδικασιών και εφαρμόζονται σε δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα, όπως η συλλογή, η καταχώρηση, η οργάνωση, η αποθήκευση, η προσαρμογή ή η τροποποίηση, η ανάκτηση, η αναζήτηση πληροφοριών, η χρήση, η ανακοίνωση με διαβίβαση, η διάδοση ή κάθε άλλη μορφή διάθεσης, η εναρμόνιση ή ο συνδυασμός, καθώς και το κλείδωμα, η διαγραφή ή η καταστροφή».

13 Σύμφωνα με το άρθρο 7 της οδηγίας 95/46, η επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα μπορεί να γίνεται μόνον εάν συντρέχει κάποια από τις έξι προϋποθέσεις που θέτει, ιδίως αν:

«γ) είναι απαραίτητη για την τήρηση εκ του νόμου υποχρεώσεως του υπευθύνου της επεξεργασίας ή

[...]

ε) είναι απαραίτητη για την εκπλήρωση έργου δημοσίου συμφέροντος ή εμπίπτοντος στην άσκηση δημοσίας εξουσίας που έχει ανατεθεί στον υπεύθυνο της επεξεργασίας [...] στον οποίο ανακοινώνονται τα δεδομένα.»

14 Κατά την εβδομηκοστή δεύτερη αιτιολογική σκέψη, η εν λόγω οδηγία επιτρέπει να λαμβάνεται υπόψη κατά την εφαρμογή των κανόνων της αρχής της προσβάσεως του κοινού σε επίσημα έγγραφα.

15 Όσον αφορά το πεδίο εφαρμογής της οδηγίας 95/46, το άρθρο 3, παράγραφος 1, της οδηγίας αυτής προβλέπει ότι οι διατάξεις της εφαρμόζονται στην αυτοματοποιημένη, εν όλω ή εν μέρει, επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, καθώς και στη μη αυτοματοποιημένη επεξεργασία τέτοιων δεδομένων που περιλαμβάνονται ή πρόκειται να περιληφθούν σε αρχείο. Ωστόσο, κατά την παράγραφο 2 της ίδιας διατάξεως, οι διατάξεις της ως άνω οδηγίας «δεν εφαρμόζονται στην επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα:

— η οποία πραγματοποιείται στο πλαίσιο δραστηριοτήτων που δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του κοινοτικού δικαίου, όπως οι δραστηριότητες που προβλέπονται στις διατάξεις των τίτλων V και VI της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση και, εν πάση περιπτώσει, στην επεξεργασία δεδομένων που αφορά τη δημόσια ασφάλεια, την εθνική άμυνα, την ασφάλεια του κράτους (συμπεριλαμβανομένης της οικονομικής ευημερίας του, εφόσον η επεξεργασία αυτή συνδέεται με θέματα ασφάλειας του κράτους) και τις δραστηριότητες του κράτους σε τομείς του ποινικού δικαίου,

— η οποία πραγματοποιείται από φυσικό πρόσωπο στο πλαίσιο αποκλειστικά προσωπικών ή οικιακών δραστηριοτήτων.»

16 Επιπλέον, το άρθρο 13 της οδηγίας 95/46 παρέχει τη δυνατότητα στα κράτη μέλη να παρεκκλίνουν από ορισμένες διατάξεις, ιδίως αυτές του άρθρου 6, παράγραφος 1, εφόσον τούτο είναι αναγκαίο για τη διαφύλαξη, μεταξύ άλλων, «σημαντικού οικονομικού ή χρηματοοικονομικού συμφέροντος κράτους μέλους ή της Ευρωπαϊκής Ένωσης, συμπεριλαμβανομένων των νομισματικών, δημοσιονομικών και φορολογικών θεμάτων» (άρθρο 13, παράγραφος 1, στοιχείο ε') ή «αποστολής ελέγχου, επιθεώρησης ή ρυθμιστικών καθηκόντων που συνδέονται, έστω και ευκαιριακά, με την άσκηση δημόσιας εξουσίας» στις προαναφερθείσες περιπτώσεις (άρθρο 13, παράγραφος 1, στοιχείο στ').

Οι διαφορές των κυρίων δικών και τα προδικαστικά ερωτήματα

Υπόθεση C-465/00

17 Όσον αφορά την ερμηνεία του άρθρου 8 του συνταγματικού νόμου ανέκυψαν διαφορές απόψεων μεταξύ του Rechnungshof και μεγάλου αριθμού φορέων και οργανισμών υπαγομένων στον έλεγχό του, σχετικά με τις καταβληθείσες το 1998 και το 1999 αποδοχές και συντάξεις.

18 Έτσι, οι καθών των κυρίων δικών, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται φορείς και οργανισμοί τοπικής αυτοδιοικήσεως (ένα ομόσπονδο κράτος και δύο δήμοι), δημόσιες επιχειρήσεις, μερικές από τις οποίες ανταγωνίζονται άλλες εθνικές ή αλλοδαπές επιχειρήσεις που δεν υπόκεινται στον έλεγχο του Rechnungshof, καθώς και μια εκ του νόμου προβλεπόμενη επαγγελματική ένωση (το Wirtschaftskammer Steiermark), δεν κοινοποίησαν στοιχεία περί των αποδοχών του προσωπικού τους ή τα κοινοποίησαν, κάθε φορά σε διαφορετικό βαθμό, ανωνύμως. Αρνήθηκαν την πρόσβαση στα σχετικά έγγραφα ή τη δέχθηκαν υπό προϋποθέσεις τις οποίες αρνήθηκε το Rechnungshof. Για τον λόγο αυτό το τελευταίο προσέφυγε ενώπιον του Verfassungsgericht, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 126, στοιχείο a, του Bundesverfassungsgesetz (αυστριακού ομοσπονδιακού συντάγματος), που παρέχει στο ως άνω δικαστήριο αρμοδιότητα να αποφαίνεται «σε περίπτωση διαφορετικών απόψεων επί της ερμηνείας νομοθετικών διατάξεων που διέπουν τις αρμοδιότητες του Rechnungshof».

19 Το Rechnungshof συνάγει από το άρθρο 8 του συνταγματικού νόμου την υποχρέωση να περιλαμβάνει στην ως άνω έκθεση τα ονόματα των προβλεπομένων ατόμων με μνεία των ετησίων εισοδημάτων τους. Οι καθών των κυρίων δικών έχουν διαφορετική άποψη και θεωρούν ότι δεν υποχρεούνται να γνωστοποιούν στοιχεία προσωπικού χαρακτήρα σχετικά με τα εισοδήματα αυτά, όπως είναι το όνομα ή η θέση των ατόμων αυτών, με ένδειξη των αποδοχών τους. Στηρίζονται κυρίως στην οδηγία 95/46, στο άρθρο 8 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, που υπογράφηκε στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950 (στο εξής: Ευρωπαϊκή Σύμβαση), η οποία εγγυάται την προστασία της ιδιωτικής ζωής, ενώ προβάλλουν ακόμη το επιχείρημα ότι η υποχρέωση δημοσιότητας δημιουργεί προσκόμματα στην κινητικότητα των εργαζομένων, αντίθετη προς το άρθρο 39 ΕΚ.

20 Το Verfassungsgerichtshof διερωτάται στην ουσία αν το άρθρο 8 του συνταγματικού νόμου, όπως ερμηνεύεται από το Rechnungshof, είναι σύμφωνο προς το κοινοτικό δίκαιο, προκειμένου να προβεί ενδεχομένως σε ερμηνεία του σύμφωνη προς το κοινοτικό δίκαιο ή να το κηρύξει (μερικώς) ανεφάρμοστο.

21 Το αιτούν δικαστήριο υπογραμμίζει συναφώς την ανάγκη ερμηνείας των διατάξεων της οδηγίας 95/46, ιδίως των άρθρων 6, παράγραφος 1, στοιχεία β' και γ', και 7, στοιχεία γ' και ε', ενόψει του άρθρου 8 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως. Κατά το δικαστήριο αυτό, η ευρεία πληροφόρηση του κοινού, όπως την προέβλεψε ο εθνικός νομοθέτης όσον αφορά τα εισοδήματα των υπαλλήλων των φορέων και οργανισμών που υπόκεινται στον έλεγχο του Rechnungshof, με αποδοχές υπερβαίνουσες ένα ορισμένο όριο [ήτοι, το 1999, τα 1 127 486 αυστριακά σελίνια (ATS) και, το 1998, τα 1 120 000 ATS], πρέπει να θεωρείται ως παρέμβαση στην ιδιωτική ζωή, που δεν μπορεί να δικαιολογείται, δυνάμει του άρθρου 8, παράγραφος 2, της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως, παρά μόνον αν η πληροφόρηση αυτή συμβάλλει στην οικονομική ευημερία της χώρας. Πράγματι, αποκλείεται η δικαιολόγηση της παρεμβάσεως στον χώρο των θεμελιωδών δικαιωμάτων απλώς και μόνον με την ύπαρξη ενός «συμφέροντος του κοινού προς πληροφόρησή του». Επ' αυτού, το Verfassungsgerichtshof αμφιβάλλει αν η μέσω της εκθέσεως αποκάλυψη προσωπικών στοιχείων περί των εισοδημάτων συμβάλλει στην «οικονομική ευημερία της χώρας». Εν πάση περιπτώσει, αποτελεί παρέμβαση στην ιδιωτική ζωή δυσανάλογα έντονη σε σχέση με τον επιδιωκόμενο σκοπό. Ο λογιστικός έλεγχος που ασκεί το Rechnungshof είναι αναμφισβήτητα επαρκής προς εξασφάλιση της ορθής χρησιμοποιήσεως των δημοσίων πόρων.

22 Το αιτούν δικαστήριο διερωτάται επίσης αν το περιεχόμενο του κοινοτικού δικαίου μεταβάλλεται σε συνάρτηση με τη φύση του νομικού φορέα που καλείται να συμβάλει στην αποκάλυψη των ατομικών εισοδημάτων ορισμένων από τους υπαλλήλους του.

23 Υπό τις συνθήκες αυτές το Verfasssungsgericht αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα δύο ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Έχουν την έννοια οι διατάξεις του κοινοτικού δικαίου, και ειδικότερα εκείνες που αφορούν την προστασία δεδομένων, ότι αποκλείουν την εφαρμογή εθνικής νομοθετικής ρυθμίσεως σύμφωνα με την οποία ένα κρατικό όργανο υποχρεούται να συλλέγει και να διαβιβάζει στοιχεία σχετικά με το εισόδημα με σκοπό τη δημοσίευση των ονομάτων και των εισοδημάτων των υπαλλήλων:

α) ενός οργανισμού ή φορέα τοπικής αυτοδιοικήσεως,

β) ενός δημόσιου ραδιοτηλεοπτικού σταθμού,

γ) της Κεντρικής Τράπεζας,

δ) ενός εκ του νόμου προβλεπόμενου φορέα εκπροσωπήσεως συμφερόντων,

ε) μιας επιχειρήσεως λειτουργούσας κατά τους κανόνες της ελεύθερης οικονομίας και μερικώς ευρισκόμενης υπό τον έλεγχο του κράτους;

2) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως εκ μέρους του Δικαστηρίου στο ανωτέρω ερώτημα, έστω μερικώς:

Έχουν απευθείας εφαρμογή οι διατάξεις αυτές, που αποκλείουν την εφαρμογή εθνικής νομοθετικής ρυθμίσεως με το ανωτέρω περιεχόμενο, υπό την έννοια ότι μπορούν να τις επικαλεσθούν όσοι υποχρεούνται να αποκαλύψουν τέτοια στοιχεία, προκειμένου να εμποδίσουν την εφαρμογή αντιθέτων διατάξεων της εθνικής νομοθεσίας;»

Υποθέσεις C-138/01 και C-139/01

24 Η Christa Neukomm και ο Joseph Lauermann, που είναι μισθωτοί του ÖRF, οργανισμού υποκείμενου στον έλεγχο του Rechnungshof, προσέφυγαν ενώπιον των αυστριακών δικαστηρίων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων ζητώντας να απαγορευθεί στο ÖRF να δεχθεί το αίτημα του Rechnungshof περί κοινοποιήσεως στοιχείων.

25 Η αίτηση ασφαλιστικών μέτρων απορρίφθηκε πρωτοδίκως. Το Arbeits- und Sozialgericht Wien (Αυστρία) (C-138/01), διακρίνοντας μεταξύ της διαβιβάσεως στοιχείων στο Rechnungshof και της αναγραφής τους στη σχετική έκθεση, έκρινε ότι η έκθεση αυτή δεν μπορεί παρά να είναι ανώνυμη, ενώ η απλή διαβίβαση στοιχείων στο Rechnungshof, έστω και ονομαστική, δεν αντιβαίνει ούτε προς το άρθρο 8 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως ούτε προς την οδηγία 95/46. Αντιθέτως, το Landesgericht St. Pölten (Αυστρία) (C-139/01) έκρινε ότι η αναγραφή ονομαστικών στοιχείων στην έκθεση είναι νόμιμη, δεδομένου ότι η ανωνυμία δεν παρέχει στο Rechnungshof τη δυνατότητα να ασκήσει επαρκή έλεγχο.

26 Το Oberlandesgericht Wien (Αυστρία) επιβεβαίωσε, κατ' έφεση, την εκ μέρους των πρωτόδικων δικαστηρίων απόρριψη του αιτήματος ασφαλιστικών μέτρων. Δεχόμενο, στο πλαίσιο της αποφάσεως C-138/01, ότι, ανακοινώνοντας τα επίμαχα στοι-

χεία, ο εργοδότης απλώς επιτελεί έργο που του αναθέτει ο νόμος και ότι η μεταγενέστερη επεξεργασία τους από το Rechnungshof δεν πραγματοποιείται υπό τον έλεγχο του εργοδότη, το ως άνω δικαστήριο υπογράμμισε, στο πλαίσιο της υποθέσεως C-139/01, τη συμφωνία του άρθρου 8 του συνταγματικού νόμου έναντι των θεμελιωδών δικαιωμάτων και της οδηγίας 95/46, ακόμα και σε περίπτωση ενός ονομαστικού καταλόγου των εμπλεκομένων ατόμων.

27 Η C. Neukomm και ο J. Lauermann υπέβαλαν αίτηση αναιρέσεως («Revision»), ενώπιον του Oberster Gerichtshof.

28 Το ως άνω αιτούν δικαστήριο αναφέρεται στην αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως στην υπόθεση C-465/00 και, έχοντας τις ίδιες αμφιβολίες όπως και το Verfassungsgericht, αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα δύο ακόλουθα ερωτήματα, που είναι ταυτόσημα στις υποθέσεις C-138/01 και C-139/01:

«1) Έχουν την έννοια οι διατάξεις του κοινοτικού δικαίου, ειδικότερα εκείνες που αφορούν την προστασία δεδομένων [άρθρα 1, 2, 6, 7 και 22 της οδηγίας 95/46/ΕΚ σε συνδυασμό με το άρθρο 6 (πρώην άρθρο ΣΤ) της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση και 8 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών], ότι εμποδίζουν την εφαρμογή εθνικής νομοθετικής ρυθμίσεως σύμφωνα με την οποία ένας ραδιοτηλεοπτικός σταθμός με τη μορφή νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου υποχρεούται ως δημόσιος οργανισμός να κοινοποιεί στοιχεία σχετικά με τα εισοδήματα των υπαλλήλων του και ένα κρατικό όργανο υποχρεούται να συλλέγει και να γνωστοποιεί περαιτέρω τα στοιχεία αυτά με σκοπό τη δημοσίευση των ονομάτων και των εισοδημάτων των υπαλλήλων αυτών;

2) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως του Δικαστηρίου στο ανωτέρω ερώτημα: Έχουν απευθείας εφαρμογή οι διατάξεις αυτές, που εμποδίζουν την εφαρμογή εθνικής νομοθετικής ρυθμίσεως με το ανωτέρω περιεχόμενο, υπό την

έννοια ότι μπορεί να τις επικαλεσθεί ένας οργανισμός ή φορέας που υποχρεούται να αποκαλύπτει τέτοια στοιχεία, προκειμένου να παρεμποδίσει την εφαρμογή αντιθέτων διατάξεων της εθνικής νομοθεσίας, και ότι, κατά συνέπεια, μια υποχρέωση επιβαλλόμενη από εθνικό νόμο δεν μπορεί να αντιταχθεί στους υπαλλήλους τους οποίους αφορά η δημοσίευση αυτή;»

29 Με διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 17ης Μαΐου 2001 αποφασίστηκε η ένωση και συνεκδίκαση των υποθέσεων C-138/01 και C-139/01 προς διευκόλυνση της γραπτής και της προφορικής διαδικασίας και προς έκδοση κοινής αποφάσεως. Με τις ως άνω υποθέσεις διατάχθηκε επίσης η ένωση της υποθέσεως C-465/00 και των υποθέσεων C-138/01 και C-139/01 προς έκδοση κοινής αποφάσεως.

30 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι τα ερωτήματα που υπέβαλαν το Verfassungsgerichtshof και το Oberster Gerichtshof, αντιστοίχως, είναι στην ουσία ταυτόσημα, οπότε πρέπει να συνεξεταστούν.

Επί της δυνατότητας εφαρμογής της οδηγίας 95/46

31 Η απάντηση στα υποβληθέντα ερωτήματα προϋποθέτει ότι η οδηγία 95/46 έχει εφαρμογή στις υποθέσεις των κυρίων δικών. Όμως, η εν λόγω δυνατότητα εφαρμογής αμφισβητείται ενώπιον του Δικαστηρίου. Το ζήτημα αυτό πρέπει να διευκρινισθεί εξαρχής.

Παρατηρήσεις που κατατέθηκαν στο Δικαστήριο

32 Οι καθών της κύριας δίκης στην υπόθεση C-465/00 θεωρούν κατ' ουσίαν ότι η ελεγκτική δραστηριότητα του Rechnungshof εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κοινοτικού δικαίου και, επομένως, σ' εκείνο της οδηγίας 95/46. Ειδικότερα, αφορώσα

τις αποδοχές των υπαλλήλων των ως άνω φορέων και οργανισμών, η δραστηριότητα αυτή άπτεται πτυχών οι οποίες καλύπτονται από κοινοτικές διατάξεις κοινωνικού χαρακτήρα, όπως είναι τα άρθρα 136 ΕΚ, 137 ΕΚ και 141 ΕΚ, η οδηγία 76/207/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 9ης Φεβρουαρίου 1976, περί της εφαρμογής της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως ανδρών και γυναικών, όσον αφορά την πρόσβαση σε απασχόληση, την επαγγελματική εκπαίδευση και προώθηση και τις συνθήκες εργασίας (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/002, σ. 70), καθώς και ο κανονισμός (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, όπως τροποποιήθηκε και ενημερώθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 118/97 του Συμβουλίου, της 2ας Δεκεμβρίου 1996 (ΕΕ 1997, L 28, σ. 1).

33 Επιπλέον, οι ως άνω καθών διατείνονται ότι ο εκ μέρους του Rechnungshof έλεγχος, αφενός, επηρεάζει τη δυνατότητα των υπαλλήλων των εμπλεκομένων φορέων και οργανισμών να αναζητήσουν εργασία εντός άλλου κράτους μέλους, λόγω της δημοσιότητας των μισθών τους η οποία περιορίζει την ευχέρεια διαπραγματεύσεως με αλλοδαπές εταιρίες, και, αφετέρου, αποθαρρύνει τους υπηκόους των άλλων κρατών μελών να αναζητήσουν εργασία στους φορείς και οργανισμούς που υπόκεινται στον ως άνω έλεγχο.

34 Η Austrian Airlines, Österreichische Luftverkehrs-AG, διευκρινίζει ότι η ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων πλήττεται ιδιαίτερα στην περίπτωσή της, καθόσον η εταιρία αυτή ανταγωνίζεται εταιρίες άλλων κρατών μελών, οι οποίες δεν υπόκεινται σε έναν τέτοιο έλεγχο.

35 Το Rechnungshof, η Αυστριακή και η Ιταλική Κυβέρνηση, καθώς και η Επιτροπή ως ένα βαθμό, θεωρούν, αντιθέτως, ότι η οδηγία 95/46 δεν έχει εφαρμογή στις υποθέσεις των κυρίων δικών.

36 Κατά το Rechnungshof, καθώς και κατά την Αυστριακή και την Ιταλική Κυβέρνηση, η δραστηριότητα του ελέγχου που προβλέπει το άρθρο 8 του συνταγματικού νόμου, με τον οποίο επιδιώκονται σκοποί γενικού συμφέροντος όσον αφορά την τήρηση λογιστικών στοιχείων στον δημόσιο τομέα, δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κοινοτικού δικαίου.

37 Κατόπιν της διαπιστώσεως ότι η οδηγία, εκδοθείσα βάσει του άρθρου 100 Α της Συνθήκης, αποσκοπεί στην πραγματοποίηση της εσωτερικής αγοράς, στο πλαίσιο της οποίας εντάσσεται η προστασία του δικαιώματος στην ιδιωτική ζωή, το Rechnungshof, καθώς και η Αυστριακή και η Ιταλική Κυβέρνηση, φρονούν ότι ο ως άνω έλεγχος δεν είναι ικανός να παρεμποδίσει την ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων, καθόσον ουδόλως εμποδίζει τους υπαλλήλους των εμπλεκομένων φορέων και οργανισμών να αναζητήσουν εργασία εντός άλλου κράτους μέλους, αλλ' ούτε και τους εργαζομένους των άλλων κρατών μελών να αναζητήσουν εργασία στους εν λόγω φορείς και οργανισμούς. Εν πάση περιπτώσει, η σχέση μεταξύ της δραστηριότητας του ελέγχου και της κινητικότητας των εργαζομένων, και αν ακόμα υποτεθεί ότι οι τελευταίοι επιδιώκουν να αποφύγουν την απασχόλησή τους σε μια επιχείρηση που υπόκειται στον έλεγχο του Rechnungshof λόγω της δημοσιότητας των καταβαλλομένων μισθών, είναι υπερβολικά τυχαία και έμμεση για να μπορεί να συνιστά προσβολή της ελεύθερης κυκλοφορίας και να αποτελεί, για τον λόγο αυτό, συνδετικό στοιχείο με το κοινοτικό δίκαιο.

38 Η Επιτροπή υποστηρίζει παρόμοια άποψη. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ωστόσο, θεώρησε ότι η συλλογή στοιχείων εκ μέρους των φορέων και οργανισμών που υπόκεινται στον έλεγχο του Rechnungshof, με σκοπό την υποβολή τους στο τελευταίο και την αναγραφή τους στην έκθεση, εμπίπτει καθαυτή στο πεδίο εφαρμογής της οδηγίας 95/46. Πράγματι, η συλλογή αυτή χρησιμεύει όχι μόνον για τη δραστηριότητα της τηρήσεως λογιστικών στοιχείων, αλλά επίσης και κατά κύριο λόγο για την καταβολή των μισθών, που συνιστά δραστηριότητα εμπίπτουσα στο κοινοτικό δίκαιο ενόψει της υπάρξεως πολλών διατάξεων της Συνθήκης με κοινωνικό χαρακτήρα οι οποίες έχουν εφαρμογή εν προκειμένω, όπως το άρθρο 141 ΕΚ, και λόγω της ενδεχόμενης επιπτώσεως της δραστηριότητας αυτής επί της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

39 Πρέπει να υπομνησθεί ότι η οδηγία 95/46, εκδοθείσα δυνάμει του άρθρου 100 Α της Συνθήκης, αποσκοπεί στην εξασφάλιση της μεταξύ κρατών μελών ελεύθερης κυκλοφορίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα μέσω της εναρμονίσεως των εθνικών κανόνων περί προστασίας των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας τέτοιων δεδομένων. Πράγματι, το άρθρο 1 της οδηγίας αυτής, που προσδιορίζει

το αντικείμενό της, ορίζει στην παράγραφο 2 ότι τα κράτη μέλη δεν μπορούν να περιορίζουν ή να απαγορεύουν την ελεύθερη κυκλοφορία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα μεταξύ κρατών μελών για λόγους συναφείς με την προστασία των θεμελιωδών ελευθεριών και δικαιωμάτων των φυσικών προσώπων, ιδίως των αφορώντων την ιδιωτική ζωή, έναντι της επεξεργασίας τέτοιων δεδομένων.

40 Εφόσον κάθε δεδομένο προσωπικού χαρακτήρα μπορεί να κυκλοφορεί μεταξύ των κρατών μελών, η οδηγία 95/46 επιβάλλει, καταρχήν, την τήρηση κανόνων προστασίας τέτοιων δεδομένων έναντι κάθε επεξεργασίας τους όπως αυτή προσδιορίζεται στο άρθρο 3.

41 Πρέπει να προστεθεί ότι η επίκληση του άρθρου 100 Α της Συνθήκης ως νομικής βάσεως δεν προϋποθέτει την ύπαρξη ουσιαστικής σχέσεως με την ελεύθερη κυκλοφορία μεταξύ κρατών μελών σε καθεμία από τις καταστάσεις τις οποίες αφορά η στηριζόμενη σε μια τέτοια νομική βάση πράξη. Πράγματι, όπως έχει ήδη δεχθεί το Δικαστήριο [βλ. τις αποφάσεις της 5ης Οκτωβρίου 2000, C-376/98, Γερμανία κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, Συλλογή 2000, σ. I-8419, σκέψη 85, και της 10ης Δεκεμβρίου 2002, C-491/01, British American Tobacco (Investments) και Imperial Tobacco, Συλλογή 2002, σ. I-11453, σκέψη 60], αυτό το οποίο έχει σημασία προκειμένου περί της δικαιολογήσεως της προσφυγής στη νομική βάση του άρθρου 100 Α της Συνθήκης είναι ότι η πράξη που εκδίδεται στηριζόμενη στην εν λόγω νομική βάση πρέπει πράγματι να αποσκοπεί στη βελτίωση των συνθηκών εγκαθιδρύσεως και λειτουργίας της εσωτερικής αγοράς. Όμως, εν προκειμένω, το εν λόγω ουσιώδες χαρακτηριστικό ουδέποτε αμφισβητήθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου, προκειμένου περί διατάξεων της οδηγίας 95/46, ειδικότερα αυτών που οδήγησαν το αιτούν δικαστήριο να διερωτηθεί επί της συμφωνίας της επίμαχης εθνικής ρυθμίσεως προς το κοινοτικό δίκαιο.

42 Υπό τις συνθήκες αυτές, η δυνατότητα εφαρμογής της οδηγίας 95/46 δεν μπορεί να εξαρτάται από το αν οι συγκεκριμένες περιστάσεις των υπό κρίση υποθέσεων των κυρίων δικών παρουσιάζουν επαρκή σχέση με την άσκηση θεμελιωδών ελευθεριών τις οποίες εγγυάται η Συνθήκη και, ειδικότερα στις ως άνω υπόθεσεις, με την ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων. Πράγματι, η αντίθετη ερμηνεία θα μπορούσε να καταστήσει ιδιαίτερα αβέβαια και τυχαία τα όρια του πεδίου εφαρμογής της οδηγίας αυτής, πράγμα το οποίο θα αντέβαινε προς τον κύριο σκοπό της, που είναι η προσέγγιση των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων των κρατών

μελών με σκοπό την εξάλειψη των εμποδίων στη λειτουργία της εσωτερικής αγοράς τα οποία απορρέουν ακριβώς από τις διαφορές μεταξύ των εθνικών νομοθεσιών.

43 Επιπλέον, η δυνατότητα εφαρμογής της οδηγίας 95/46 σε καταστάσεις που δεν παρουσιάζουν άμεση σχέση με την άσκηση της εγγυημένης από τη Συνθήκη ελεύθερης κυκλοφορίας, που έχει χαρακτήρα θεμελιώδους ελευθερίας, επιβεβαιώνεται από το γράμμα του άρθρου 3, παράγραφος 1, της ως άνω οδηγίας, το οποίο ορίζει ευρύτατα το πεδίο εφαρμογής της, χωρίς να εξαρτά την εφαρμογή των κανόνων προστασίας από το αν η επεξεργασία παρουσιάζει ουσιαστική σχέση με την ελεύθερη κυκλοφορία μεταξύ κρατών μελών. Τούτο επιβεβαιώνεται ομοίως και από τις εξαιρέσεις που περιλαμβάνει η παράγραφος 2 του ίδιου άρθρου, ιδιαίτερα από εκείνες οι οποίες αφορούν την επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα «η οποία πραγματοποιείται στο πλαίσιο δραστηριοτήτων [...] που προβλέπονται στις διατάξεις των τίτλων V και VI της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση» ή ακόμη εκείνες που αφορούν δραστηριότητα «η οποία πραγματοποιείται [...] στο πλαίσιο αποκλειστικά προσωπικών ή οικιακών δραστηριοτήτων». Πράγματι, οι εν λόγω παρεκκλίσεις δεν θα διατυπώνονταν με τον τρόπο αυτό, τουλάχιστον, αν η οδηγία εφαρμοζόταν αποκλειστικά σε καταστάσεις που παρουσιάζουν επαρκή σχέση με την άσκηση της ελεύθερης κυκλοφορίας.

44 Η ίδια παρατήρηση μπορεί να γίνει σχετικά με τις εξαιρέσεις που περιλαμβάνονται στο άρθρο 8, παράγραφος 2, της οδηγίας 95/46, οι οποίες αφορούν την επεξεργασία ιδιαίτερων κατηγοριών δεδομένων, ιδίως των προβλεπόμενων στο στοιχείο δ' της διατάξεως αυτής, που αφορά την επεξεργασία η οποία πραγματοποιείται «από ίδρυμα, σωματείο ή οποιονδήποτε άλλο μη κερδοσκοπικό φορέα ο οποίος επιδιώκει πολιτικούς, φιλοσοφικούς, θρησκευτικούς ή συνδικαλιστικούς σκοπούς».

45 Τέλος, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι η επεξεργασία των επίμαχων στην κύρια δίκη δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα δεν καλύπτεται από την εξαίρεση του άρθρου 3, παράγραφος 2, πρώτη περίπτωση, της οδηγίας 95/46. Πράγματι, η επεξεργασία αυτή δεν αφορά την άσκηση δραστηριοτήτων που δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του κοινοτικού δικαίου, όπως εκείνες που προβλέπονται στις διατάξεις των τίτλων V και VI της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση. Ακόμη, δεν πρόκειται ούτε για επεξεργασία αποβλέπουσα στη δημόσια ασφάλεια, την άμυνα, την ασφάλεια του κράτους και τις κρατικές δραστηριότητες στον τομέα του ποινικού δικαίου.

46 Εξάλλου, οι σκοποί που απαριθμούνται στα άρθρα 7, στοιχεία γ' και ε', και 13, στοιχεία ε' και στ', της οδηγίας αποτελούν ένδειξη του ότι η οδηγία 95/46 προορίζεται να καλύψει την επεξεργασία δεδομένων όπως τα επίμαχα στις υποθέσεις των κυρίων δικών.

47 Επομένως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η οδηγία 95/46 έχει εφαρμογή στην επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα την οποία προβλέπει ρύθμιση όπως η επίμαχη στις υποθέσεις των κυρίων δικών.

Επί του πρώτου ερωτήματος

48 Με το πρώτο ερώτημά τους τα αιτούντα δικαστήρια ερωτούν στην ουσία αν η οδηγία 95/46 έχει την έννοια ότι εμποδίζει την εφαρμογή εθνικής ρυθμίσεως όπως η επίμαχη στις υποθέσεις της κύριας δίκης, η οποία υποχρεώνει ένα κρατικό όργανο ελέγχου να συλλέγει και να διαβιβάζει περαιτέρω προς δημοσίευση στοιχεία σχετικά με τα εισοδήματα των ατόμων που απασχολούνται από τους φορείς και τους οργανισμούς που υπόκεινται στον ως άνω έλεγχο, εφόσον τα εισοδήματα αυτά υπερβαίνουν ένα ορισμένο ανώτατο όριο.

Παρατηρήσεις που κατατέθηκαν στο Δικαστήριο

49 Η Δανική Κυβέρνηση θεωρεί ότι η οδηγία 95/46 δεν διέπει στην κυριολεξία το δικαίωμα των τρίτων να έχουν πρόσβαση σε έγγραφα κατόπιν σχετικής αιτήσεώς τους. Ειδικότερα, το άρθρο 12 της ως άνω οδηγίας αφορά μόνον το δικαίωμα κάθε ατόμου να λαμβάνει πληροφορίες που το αφορούν. Κατά την εν λόγω κυβέρνηση, η προστασία των πληροφοριών προσωπικού χαρακτήρα που δεν χαρακτηρίζονται ως ευαίσθητες πρέπει να υποχωρεί ενώπιον της αρχής της διαφανείας, η οποία έχει

ουσιώδη θέση στην κοινοτική έννομη τάξη. Η Δανική Κυβέρνηση, όπως και η Σουηδική, παρατηρεί συναφώς ότι, κατά την εβομηκοστή δεύτερη αιτιολογική σκέψη της οδηγίας αυτής, επιτρέπεται να λαμβάνεται υπόψη κατά την εφαρμογή της οδηγίας η αρχή του δικαιώματος προσβάσεως του κοινού στα επίσημα έγγραφα.

50 Το Rechnungshof, η Αυστριακή, η Ιταλική, η Ολλανδική, η Φινλανδική και η Σουηδική Κυβέρνηση, καθώς και η Επιτροπή, θεωρούν ότι οι επίμαχες στις υποθέσεις των κυρίων δικών εθνικές διατάξεις είναι σύμφωνες προς την οδηγία 95/46 γενικά λόγω της ευρείας εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτουν τα κράτη μέλη κατά την εφαρμογή της οδηγίας, ιδιαίτερα όταν πρόκειται για αποστολή δημοσίου συμφέροντος, που προβλέπεται από τον νόμο, δυνάμει των άρθρων 6, στοιχεία β' και γ', και 7, στοιχεία γ' ή ε', της οδηγίας αυτής. Επ' αυτού, γίνεται επίκληση τόσο των αρχών της διαφανείας και της ορθής διαχειρίσεως των δημοσίων πόρων όσο και της αποτροπής των καταχρήσεων.

51 Οι εν λόγω σκοποί γενικού συμφέροντος μπορούν βασίμως να δικαιολογούν παρέμβαση στην ιδιωτική ζωή, την οποία εγγυάται το άρθρο 8, παράγραφος 2, της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως, εφόσον προβλέπεται από τον νόμο, είναι αναγκαία σε μια δημοκρατική κοινωνία για την επίτευξη θεμιτών σκοπών και δεν είναι δυσανάλογα επαχθής σε σχέση με τον επιδιωκόμενο σκοπό.

52 Η Αυστριακή Κυβέρνηση σημειώνει ειδικότερα ότι, στο πλαίσιο του ελέγχου της τηρήσεως της αρχής της αναλογικότητας, πρέπει να λαμβάνεται υπόψη ο βαθμός στον οποίο τα δεδομένα επηρεάζουν την ιδιωτική ζωή. Έτσι, δεδομένα που αφορούν την ιδιωτική σφαίρα του ατόμου, την υγεία, την οικογενειακή ζωή ή τη σεξουαλικότητα πρέπει να προστατεύονται περισσότερο σε σχέση με τα δεδομένα που αφορούν εισοδήματα και φόρους, τα οποία ναι μεν έχουν επίσης προσωπικό χαρακτήρα αλλά αφορούν σε μικρότερο βαθμό την ταυτότητα του ατόμου και, για τον λόγο αυτό, είναι λιγότερο ευαίσθητα (βλ. επ' αυτού, ΕΔΔΑ, απόφαση Fressoz και Roire κατά Γαλλίας της 21ης Ιανουαρίου 1999, *Recueil des arrêts et décisions* 1999-I, § 65).

53 Η Φινλανδική Κυβέρνηση θεωρεί επίσης ότι η προστασία της ιδιωτικής ζωής δεν είναι απόλυτη. Έτσι, τα δεδομένα που αφορούν άτομο το οποίο ενεργεί στο πλαίσιο της υπηρεσίας του ή δημοσίας αποστολής σχετικής με την υπηρεσία του δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της προστασίας της ιδιωτικής ζωής.

54 Η Ιταλική Κυβέρνηση διατείνεται ότι δεδομένα όπως τα επίμαχα στις υποθέσεις των κυρίων δικών είναι ήδη αυτά καθαυτά δημόσια στην πλειονότητα των κρατών μελών, διότι προκύπτουν από τους μισθολογικούς πίνακες που θεσπίζονται με νόμο, κανονιστική διάταξη ή προβλέπονται από συλλογικές συμβάσεις. Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν αντιβαίνει προς την αρχή της αναλογικότητας η πρόβλεψη της δημοσιότητάς τους, με παράλληλη μνεία των διαφόρων ατόμων που λαμβάνουν τις σχετικές αποδοχές. Δεδομένου ότι η δημοσιότητα αυτή αποσκοπεί στη διασαφήνιση μιας καταστάσεως που προκύπτει ήδη από στοιχεία τα οποία βρίσκονται στη διάθεση του κοινωνικού συνόλου, συνιστά το ελάχιστο δυνατό μέτρο ώστε να εξασφαλιστεί η πραγματοποίηση των σκοπών της διαφανείας και της χρηστής διοικήσεως.

55 Η Ολλανδική Κυβέρνηση προσθέτει εντούτοις ότι τα αιτούντα δικαστήρια πρέπει να εξακριβώσουν, για καθένα δημόσιο φορέα ή δημόσιο οργανισμό, αν ο σκοπός γενικού συμφέροντος μπορεί να πραγματοποιηθεί με επεξεργασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα με τρόπο που να θίγει λιγότερο την ιδιωτική ζωή των ενδιαφερομένων.

56 Η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου υποστηρίζει ότι, για να δοθεί απάντηση στο πρώτο ερώτημα, δεν έχουν σημασία οι διατάξεις του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, που διακηρύχθηκε στη Νίκαια στις 18 Δεκεμβρίου 2000 (ΕΕ C 364, σ. 1), Χάρτη τον οποίο μνημονεύει εν συντομία το Verfassungsgerichtshof.

57 Στις υποθέσεις C-138/01 και C-139/01 η Επιτροπή διερωτάται αν αρκεί για την επίτευξη του σκοπού που επιδιώκει ο συνταγματικός νόμος, στο πλαίσιο της εξετάσεως της αναλογικότητας που πραγματοποιείται δυνάμει του άρθρου 6, παράγραφος 1,

στοιχείο β', της οδηγίας 95/46, η διαβίβαση ανωνύμων στοιχείων, για παράδειγμα με μνεία της θέσεως των εμπλεκομένων ατόμων αντί των ονομάτων τους. Ακόμη και αν γίνει δεκτό ότι το Rechnungshof έχει ανάγκη από ονομαστικά στοιχεία για να πραγματοποιήσει έναν πιο συγκεκριμένο έλεγχο, η Επιτροπή διερωτάται αν η μνεία των στοιχείων αυτών στην έκθεση, με παράθεση του ονόματος των ενδιαφερόμενων, είναι πράγματι απαραίτητη για την άσκηση του ως άνω ελέγχου, καθόσον η έκθεση αυτή δεν υποβάλλεται μόνο στα κοινοβουλευτικά σώματα αλλά προορίζεται να λάβει ευρεία δημοσιότητα.

58 Εξάλλου, η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι, δυνάμει του άρθρου 13 της οδηγίας 95/46, τα κράτη μέλη μπορούν ιδίως να παρεκκλίνουν από το άρθρο 6, παράγραφος 1, στοιχείο β', της οδηγίας αυτής για την εξασφάλιση διαφόρων σκοπών γενικού συμφέροντος, ειδικότερα για τη διαφύλαξη «σημαντικού οικονομικού ή χρηματοοικονομικού συμφέροντος κράτους μέλους» (άρθρο 13, παράγραφος 1, στοιχείο ε'). Ωστόσο, κατά την Επιτροπή, τα κατά παρέκκλιση λαμβανόμενα μέτρα πρέπει να είναι σύμφωνα με την αρχή της αναλογικότητας, οπότε επιβάλλονται οι ίδιες παρατηρήσεις που εκτέθηκαν στην προηγούμενη σκέψη σχετικά με το άρθρο 6, παράγραφος 1, στοιχείο β', της εν λόγω οδηγίας.

59 Οι καθών της κύριας δίκης στην υπόθεση C-465/00 θεωρούν συνολικά ότι η επίμαχη εθνική ρύθμιση είναι ασυμβίβαστη προς το άρθρο 6, παράγραφος 1, στοιχεία β' και γ', της οδηγίας 95/46 και ότι δεν μπορεί να δικαιολογηθεί βάσει του άρθρου 7, στοιχεία γ' ή ε', της οδηγίας αυτής, διότι αποτελεί αδικαιολόγητη παρέμβαση έναντι του άρθρου 8, παράγραφος 2, της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως και, εν πάση περιπτώσει, έχει δυσανάλογα επαχθείς συνέπειες σε σχέση με τον επιδιωκόμενο σκοπό. Ο λογιστικός έλεγχος εκ μέρους του Rechnungshof είναι επαρκής για την εξασφάλιση της ορθής χρησιμοποιήσεως των δημοσίων πόρων.

60 Ειδικότερα, δεν αποδείχθηκε ότι η δημοσίευση του ονόματος και του ύψους των αποδοχών όλων των ατόμων που απασχολούνται στους δημόσιους φορείς και οργανισμούς όταν το ποσό αυτό υπερβαίνει ένα ορισμένο ανώτατο όριο αποτελεί μέτρο που αποσκοπεί στην οικονομική ευημερία της χώρας. Ο σκοπός του νομοθέτη ήταν η άσκηση πιέσεως στους δημόσιους οργανισμούς και φορείς με σκοπό την αποφυγή της διατηρήσεως των μισθών τους σε υψηλά επίπεδα. Οι ως άνω καθών υποστηρίζουν επίσης ότι το μέτρο αυτό καλύπτει εν προκειμένω άτομα τα οποία ως επί το πλείστον δεν είναι προσωπικότητες της δημόσιας ζωής.

61 Εξάλλου, και αν ακόμη η εκ μέρους του Rechnungshof σύνταξη εκθέσεως περιλαμβάνουσας μισθολογικά δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα που πρόκειται να λάβουν δημοσιότητα θεωρηθεί ως παρέμβαση στην ιδιωτική ζωή δικαιολογούμενη δυνάμει του άρθρου 8, παράγραφος 2, της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως, το Land Niederösterreich και το ÖRF θεωρούν ότι το μέτρο αυτό αντιβαίνει επίσης προς το άρθρο 14 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως. Πράγματι, υφίσταται άνιση μεταχείριση των ατόμων που λαμβάνουν όμοιες αποδοχές, ανάλογα με το αν απασχολούνται ή όχι σε φορέα ή οργανισμό που υπόκειται στον έλεγχο του Rechnungshof.

62 Το ÖRF υπογραμμίζει μιαν άλλη άνιση μεταχείριση την οποία θεωρεί αδικαιολόγητη ενόψει του άρθρου 14 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως. Πράγματι, μεταξύ των υπαλλήλων των φορέων και οργανισμών που υπόκεινται στον έλεγχο του Rechnungshof, εκείνοι οι οποίοι έχουν εισοδήματα υπερβαίνοντα το όριο που καθορίζει το άρθρο 8 του συνταγματικού νόμου οφείλουν να αποδέχονται παρέμβαση στην ιδιωτική ζωή τους. Αν ο νομοθέτης προσδίδει πραγματική σημασία στον εύλογο χαρακτήρα των αποδοχών που καταβάλλονται στους υπαλλήλους ορισμένων φορέων και οργανισμών, τότε πρέπει να δημοσιεύει τις αποδοχές του συνόλου των εργαζομένων ανεξάρτητα από το ύψος τους.

63 Τέλος, το ÖRF, το Marktgemeinde Kaltenleutgeben και η Austrian Airlines, Österreichische Luftverkehrs-AG, ισχυρίζονται ότι το γράμμα του άρθρου 8 του συνταγματικού νόμου μπορεί να ερμηνευθεί κατά τρόπο σύμφωνο προς το κοινοτικό δίκαιο, έτσι ώστε τα επίμαχα εισοδήματα να πρέπει να κοινοποιούνται στο Rechnungshof και να περιλαμβάνονται στη σχετική έκθεση μόνον ανωνύμως. Η ερμηνεία αυτή πρέπει να υπερισχύσει διότι είναι ικανή να άρει την αντίθεση μεταξύ της διατάξεως αυτής και της οδηγίας 95/46.

Απάντηση του Δικαστηρίου

64 Επιβάλλεται η διαπίστωση, εκ προοιμίου, ότι τα επίμαχα δεδομένα στις υποθέσεις των κυρίων δικών, που αφορούν τόσο τις αποδοχές που χορηγούν ορισμένοι φορείς όσο και τους δικαιούχους τους, συνιστούν δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα υπό

την έννοια του άρθρου 2, στοιχείο α', της οδηγίας 95/46, καθόσον πρόκειται για «πληροφορία που αναφέρεται σε φυσικό πρόσωπο του οποίου η ταυτότητα είναι γνωστή ή μπορεί να εξακριβωθεί». Η καταχώριση και η χρησιμοποίησή τους εκ μέρους του ενδιαφερόμενου φορέα, καθώς και η διαβίβασή τους στο Rechnungshof και η εκ μέρους του τελευταίου μνεία τους σε έκθεση που προορίζεται να γνωστοποιηθεί σε διάφορα πολιτικά σώματα και να τύχει ευρείας δημοσιότητας, έχουν τον χαρακτήρα επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα υπό την έννοια του άρθρου 2, στοιχείο β', της οδηγίας αυτής.

65 Όμως, κατά τους ορισμούς της οδηγίας 95/46, με την επιφύλαξη των παρεκκλίσεων που δέχεται το άρθρο 13 της οδηγίας αυτής, κάθε επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα πρέπει να είναι σύμφωνη, αφενός, προς τις «αρχές που πρέπει να τηρούνται ως προς την ποιότητα των δεδομένων», τις οποίες θέτει το άρθρο 6 της ως άνω οδηγίας, και, αφετέρου, προς τις «βασικές αρχές της νόμιμης επεξεργασίας δεδομένων» που απαριθμεί το άρθρο 7 της οδηγίας.

66 Ειδικότερα, τα δεδομένα πρέπει «να συλλέγονται για καθορισμένους, σαφείς και νόμιμους σκοπούς» (άρθρο 6, παράγραφος 1, στοιχείο β', της οδηγίας 95/46), καθώς και να είναι «κατάλληλα, συναφή προς το θέμα και όχι υπερβολικά» σε σχέση με τους σκοπούς για τους οποίους συλλέγονται και υφίστανται επεξεργασία (άρθρο 6, παράγραφος 1, στοιχείο γ'). Επιπλέον, κατά το άρθρο 7, στοιχεία γ' και ε', της ίδιας οδηγίας, η επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα είναι θεμιτή, αντιστοίχως, αν «είναι απαραίτητη για την τήρηση εκ του νόμου υποχρεώσεως του υπευθύνου της επεξεργασίας» ή αν «είναι απαραίτητη για την εκπλήρωση έργου δημοσίου συμφέροντος ή εμπίπτοντος στην άσκηση δημοσίας εξουσίας που έχει ανατεθεί στον υπεύθυνο της επεξεργασίας [...] στον οποίο ανακοινώνονται τα δεδομένα».

67 Εντούτοις, κατά το άρθρο 13, στοιχεία ε' και στ', της εν λόγω οδηγίας, τα κράτη μέλη μπορούν να παρεκκλίνουν ιδίως από το άρθρο 6, παράγραφος 1, της οδηγίας όταν τούτο είναι αναγκαίο για τη διαφύλαξη «σημαντικού οικονομικού ή χρηματοοικονομικού συμφέροντος κράτους μέλους ή της Ευρωπαϊκής Ένωσης, συμπεριλαμβανομένων των νομισματικών, δημοσιονομικών και φορολογικών θεμάτων» ή «αποστολής ελέγχου, επιθεώρησης ή ρυθμιστικών καθηκόντων που συνδέονται, έστω και ευκαιριακά, με την άσκηση δημόσιας εξουσίας» στις ειδικές περιπτώσεις που απαριθμούνται στο προαναφερθέν στοιχείο ε'.

68 Πρέπει να προστεθεί ότι οι διατάξεις της οδηγίας 95/46, καθόσον διέπουν την επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που μπορούν να οδηγήσουν σε προσβολή των θεμελιωδών ελευθεριών και, ειδικότερα, του δικαιώματος στην ιδιωτική ζωή, πρέπει οπωσδήποτε να ερμηνεύονται ενόψει των θεμελιωδών δικαιωμάτων, τα οποία, κατά πάγια νομολογία, αποτελούν αναπόσπαστο μέρος των γενικών αρχών του δικαίου, την τήρηση του οποίου διασφαλίζει το Δικαστήριο (βλ., ιδίως, την απόφαση της 6ης Μαρτίου 2001, C-274/99 P, Connolly κατά Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. I-1611, σκέψη 37).

69 Οι εν λόγω αρχές επανελήφθησαν στο άρθρο 6, παράγραφος 2, ΕΕ, κατά το οποίο «η Ένωση σέβεται τα θεμελιώδη δικαιώματα, όπως κατοχυρώνονται με την Ευρωπαϊκή Σύμβαση [...] και όπως προκύπτουν από τις κοινές συνταγματικές παραδόσεις των κρατών μελών, ως γενικές αρχές του κοινοτικού δικαίου».

70 Η ίδια η οδηγία 95/46 έχει μεν ως κύριο σκοπό την εξασφάλιση της ελεύθερης κυκλοφορίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, προβλέπει όμως παράλληλα, στο άρθρο 1, παράγραφος 1, ότι «τα κράτη μέλη εξασφαλίζουν, σύμφωνα με τις διατάξεις της παρούσας οδηγίας, την προστασία των θεμελιωδών ελευθεριών και δικαιωμάτων των φυσικών προσώπων, και ιδίως της ιδιωτικής ζωής, έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα». Επίσης, την ίδια επιταγή εκφράζουν πολλές αιτιολογικές σκέψεις της οδηγίας, ιδίως η δέκατη και η ενδέκατη.

71 Συναφώς, πρέπει να σημειωθεί ότι το άρθρο 8 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως προβλέπει μεν, στην παράγραφο 1, την αρχή της μη αναμίξεως των δημοσίων αρχών στην άσκηση του δικαιώματος στην ιδιωτική ζωή, παραδέχεται όμως παράλληλα, στην παράγραφο 2, ότι μια τέτοια παρέμβαση είναι δυνατή εφόσον «προβλέπεται από τον νόμο και αποτελεί μέτρον το οποίο, σε μια δημοκρατική κοινωνία, είναι αναγκαίο για την εθνική ασφάλεια, τη δημοσία ασφάλεια, την οικονομική ευημερία της χώρας, την προάσπιση της τάξεως και την πρόληψη ποινικών παραβάσεων, την προστασία της υγείας ή της ηθικής, ή την προστασία των δικαιωμάτων και ελευθεριών άλλων».

72 Έτσι, για τις ανάγκες εφαρμογής της οδηγίας 95/46 και, ειδικότερα, των άρθρων 6, παράγραφος 1, στοιχείο γ', 7, στοιχεία γ' και ε', και 13, έχει σημασία να εξακριβώνεται, καταρχάς, αν μια ρύθμιση όπως η επίμαχη στις υποθέσεις των κυρίων δικών προβλέπει παρέμβαση στην ιδιωτική ζωή και, ενδεχομένως, αν η παρέμβαση αυτή δικαιολογείται έναντι του άρθρου 8 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως.

Επί της υπάρξεως παρεμβάσεως στην ιδιωτική ζωή

73 Επιβάλλεται να γίνει εκ προοιμίου δεκτό ότι η συλλογή ονομαστικών δεδομένων σχετικά με τα επαγγελματικά εισοδήματα ατόμου, με σκοπό τη γνωστοποίησή τους σε τρίτους, εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 8 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως. Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Δικαιωμάτων του Ανθρώπου έχει κρίνει, επ' αυτού, ότι ο όρος «ιδιωτική ζωή» δεν πρέπει να ερμηνεύεται συσταλτικά και ότι «δεν υφίσταται κανένας λόγος αρχής για τον αποκλεισμό των επαγγελματικών δραστηριοτήτων [...] από την έννοια της "ιδιωτικής ζωής"» (βλ., ιδίως, ΕΔΔΑ, αποφάσεις Amann κατά Ελβετίας της 16ης Φεβρουαρίου 2000, *Recueil des arrêts et décisions* 2000-II, § 65, και Rotaru κατά Ρουμανίας της 4ης Μαΐου 2000, *Recueil des arrêts et décisions* 2000-V, § 43).

74 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, ναι μεν η απλή απομνημόνευση εκ μέρους του εργοδότη των ονομαστικών δεδομένων σχετικά με τις καταβαλλόμενες στο προσωπικό του αποδοχές δεν μπορεί να αποτελεί αυτή καθαυτή παρέμβαση στην ιδιωτική ζωή, αλλά η ανακοίνωση των εν λόγω δεδομένων σε τρίτον, εν προκειμένω σε δημόσια αρχή, συνιστά προσβολή του δικαιώματος στον σεβασμό της ιδιωτικής ζωής των ενδιαφερομένων, όποια και αν είναι η μεταγενέστερη χρησιμοποίηση των γνωστοποιούμενων με τον τρόπο αυτό πληροφοριών, και έχει τον χαρακτήρα παρεμβάσεως υπό την έννοια του άρθρου 8 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως.

75 Προκειμένου να στοιχειοθετηθεί μια τέτοια παρέμβαση, ελάχιστη σημασία έχει αν οι γνωστοποιούμενες πληροφορίες είναι ή όχι ευαίσθητου χαρακτήρα ή αν οι ενδιαφερόμενοι υπέστησαν ή όχι ενδεχόμενες δυσμενείς συνέπειες λόγω της παρεμβάσεως αυτής (βλ. επ' αυτού την προαναφερθείσα απόφαση Amann κατά Ελβετίας, § 70). Αρκεί η διαπίστωση ότι τα στοιχεία σχετικά με τα εισοδήματα εργαζομένου ή συνταξιούχου κοινοποιούνται εκ μέρους του εργοδότη σε τρίτον.

Επί της δικαιολογήσεως της παρεμβάσεως

76 Μια παρέμβαση όπως η παρατιθέμενη στη σκέψη 74 της παρούσας αποφάσεως αντιβαίνει προς το άρθρο 8 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως εκτός αν, «προβλεπόμενη από τον νόμο», επιδιώκει έναν ή περισσότερους από τους θεμιτούς σκοπούς που απαριθμεί η παράγραφος 2 της διατάξεως αυτής και «είναι αναγκαία, σε μια δημοκρατική κοινωνία», για την επίτευξη των σκοπών αυτών.

77 Δεν αμφισβητείται ότι η εν λόγω παρέμβαση στις υποθέσεις των κυρίων δικών προβλέπεται από το άρθρο 8 του συνταγματικού νόμου. Εντούτοις, τίθεται το ζήτημα αν το άρθρο αυτό είναι επαρκώς σαφές ώστε να παρέχει τη δυνατότητα στους αποδέκτες του νόμου να ρυθμίζουν τη συμπεριφορά τους, ανταποκρινόμενο με τον τρόπο αυτό στην επιταγή που συνάγεται από τη νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Δικαιωμάτων του Ανθρώπου σχετικά με την υποχρέωση να είναι προβλέψιμες οι ενέργειες των δημοσίων αρχών (βλ., ιδίως, ΕΔΔΑ, απόφαση Rekvényi κατά Ουγγαρίας της 20ής Μαΐου 1999, *Recueil des arrêts et décisions* 1999-III, § 34).

78 Συναφώς, το άρθρο 8, παράγραφος 3, του συνταγματικού νόμου προβλέπει ότι η έκθεση που συντάσσει το Rechnungshof «πρέπει να περιλαμβάνει όλα τα άτομα των οποίων οι ετήσιοι μισθοί και οι συντάξεις που παρέχουν οι φορείς και οργανισμοί [...] υπερβαίνουν το συνολικό ποσό που παρατίθεται στην παράγραφο 1», χωρίς να επιτάσσουν ρητώς την ανακοίνωση του ονόματος των ενδιαφερομένων ατόμων σε σχέση με τα εισοδήματα που έχουν. Κατά τις διατάξεις των αιτούντων δικαστηρίων, η θεωρία είναι εκείνη η οποία ερμηνεύει υπό την έννοια αυτή τον συνταγματικό νόμο, στηριζόμενη στις προπαρασκευαστικές του εργασίες.

79 Εναπόκειται στα αιτούντα δικαστήρια να εξακριβώσουν αν η ερμηνεία κατά την οποία το άρθρο 8, παράγραφος 3, του συνταγματικού νόμου επιβάλλει την ανακοίνωση του ονόματος των ενδιαφερόμενων σε σχέση με τα εισπραττόμενα εισοδήματα ικανοποιεί την επιταγή σχετικά με τη δυνατότητα προβλέψεως των ενεργειών των δημοσίων αρχών, η οποία υπενθυμίζεται στη σκέψη 77 της παρούσας αποφάσεως.

80 Εντούτοις, το ερώτημα αυτό θα τεθεί ενδεχομένως μόνον αφού εξεταστεί αν μια τέτοια ερμηνεία της επίμαχης εθνικής διατάξεως είναι σύμφωνη προς το άρθρο 8 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως, έναντι της αρχής της αναλογικότητας, σε σχέση με τους επιδιωκόμενους σκοπούς. Το τελευταίο αυτό ζήτημα εξετάζεται στις ακόλουθες σκέψεις.

81 Από τη διάταξη του αιτούντος δικαστηρίου στην υπόθεση C-465/00 προκύπτει συναφώς ότι σκοπός του άρθρου 8 του συνταγματικού νόμου είναι η άσκηση πιέσεως στους δημόσιους φορείς να διατηρούν τους μισθούς τους εντός ευλόγων ορίων. Η Αυστριακή Κυβέρνηση παρατηρεί γενικότερα ότι η προβλεπόμενη από τη διάταξη αυτή παρέμβαση αποσκοπεί στην εξασφάλιση της ορθής και πρόσφορης χρησιμοποιήσεως των δημοσίων πόρων εκ μέρους της δημοσίας διοικήσεως. Τούτο συνιστά νόμιμο σκοπό τόσο υπό την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 2, της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως, που αφορά «την ευημερία της χώρας», όσο και του άρθρου 6, παράγραφος 1, στοιχείο β', της οδηγίας 95/46, που αναφέρεται σε «καθορισμένους, σαφείς και νόμιμους σκοπούς».

82 Πρέπει να εξακριβωθεί ακόμη αν η εν λόγω παρέμβαση είναι αναγκαία σε μια δημοκρατική κοινωνία προς επίτευξη του νομίμως επιδιωκόμενου σκοπού.

83 Κατά το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, το επίθετο «αναγκαίος», υπό την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 2, της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως, συνεπάγεται την ύπαρξη μιας «επιτακτικής κοινωνικής ανάγκης» και ότι το λαμβανόμενο μέτρο είναι «ανάλογο προς τον νομίμως επιδιωκόμενο σκοπό» (βλ., ιδίως, ΕΔΔΑ, απόφαση Gillow κατά Ηνωμένου Βασιλείου της 24ης Νοεμβρίου 1986, σειρά Α αριθ. 109, § 55). Επιπλέον, οι εθνικές αρχές έχουν διακριτική ευχέρεια «η έκταση της οποίας εξαρτάται όχι μόνον από τον σκοπό αλλά και από τον ίδιο τον χαρακτήρα της παρεμβάσεως» (βλ. ΕΔΔΑ, απόφαση Leander κατά Σουηδίας της 26ης Μαρτίου 1987, σειρά Α αριθ. 116, § 59).

84 Συναφώς, πρέπει να σταθμιστεί το συμφέρον της Δημοκρατίας της Αυστρίας να εξασφαλίζει την καλύτερη δυνατή χρησιμοποίηση των δημοσίων πόρων και, ειδικότερα, τη διατήρηση των μισθών σε εύλογα όρια έναντι της βαρύτητας της προσβολής του δικαιώματος των ενδιαφερομένων ατόμων σχετικά με τον σεβασμό της ιδιωτικής ζωής τους.

85 Συναφώς, αφενός, προκειμένου για τον έλεγχο της ορθής χρησιμοποιήσεως των δημοσίων πόρων, το Rechnungshof και τα νομοθετικά σώματα έχουν αναμφισβήτητα ανάγκη να γνωρίζουν το ύψος των δαπανών που αφορούν το προσωπικό, στους διάφορους δημόσιους φορείς και οργανισμούς. Σ' αυτό προστίθεται το δικαίωμα των φορολογουμένων και της κοινής γνώμης γενικά να πληροφορούνται στο πλαίσιο μιας δημοκρατικής κοινωνίας σχετικά με τη χρησιμοποίηση των δημοσίων εσόδων, ιδίως όσον αφορά τις δαπάνες για το προσωπικό. Τέτοιες πληροφορίες, που συλλέγονται στο πλαίσιο της σχετικής εκθέσεως, είναι ικανές να συμβάλουν στον δημόσιο διάλογο σχετικά με ένα ζήτημα γενικού συμφέροντος, οπότε είναι προς το δημόσιο συμφέρον.

86 Εντούτοις, τίθεται το ζήτημα αν η μνεία του ονόματος των εμπλεκομένων προσώπων όσον αφορά τα αποκτώμενα εισοδήματα είναι ανάλογη προς τον νομίμως επιδιωκόμενο σκοπό και αν οι αιτιολογίες των οποίων έγινε επίκληση ενώπιον του Δικαστηρίου προς δικαιολόγηση της σχετικής δημοσιότητας είναι ουσιώδεις και επαρκείς.

87 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, κατά την ερμηνεία που δέχονται τα αιτούντα δικαστήρια, το άρθρο 8 του συνταγματικού νόμου επιβάλλει τη δημοσιότητα των ονομάτων των εμπλεκομένων ατόμων σε σχέση με τα εισοδήματα εκείνα που υπερβαίνουν ένα ορισμένο ανώτατο όριο όχι για τα άτομα που απασχολούνται σε υπηρεσία για την οποία προβλέπεται η δημοσίευση του σχετικού μισθολογικού πίνακα αλλά για όλα τα άτομα που αμείβονται από φορέα ή οργανισμό ο οποίος υπόκειται στον έλεγχο του Rechnungshof. Επιπλέον, οι πληροφορίες αυτές υποβάλλονται όχι μόνο στο Rechnungshof και, μέσω αυτού, στα διάφορα νομοθετικά σώματα, αλλά τυγχάνουν επίσης ευρείας δημοσιότητας.

88 Εναπόκειται στα αιτούντα δικαστήρια να εξακριβώσουν αν μια τέτοια δημοσιότητα είναι τόσον αναγκαία όσο και ανάλογη προς τον σκοπό της διατηρήσεως των μισθών εντός ευλόγων ορίων και, ειδικότερα, να εξετάσουν αν ο σκοπός αυτός θα μπορούσε να επιτευχθεί με εξίσου αποτελεσματικό τρόπο με τη διαβίβαση ονομαστικών πληροφοριών μόνο στα όργανα ελέγχου. Ομοίως, τίθεται το ζήτημα αν θα αρκούσε να ενημερωθεί το ευρύ κοινό μόνο σχετικά με τις αμοιβές και τα άλλα οικονομικά πλεονεκτήματα των οποίων απολαύουν οι υπάλληλοι των δημοσίων φορέων και οργανισμών βάσει συλλογικής συμβάσεως ή διατάξεως νόμου, όχι όμως του ποσού που εισπράττει συγκεκριμένα κάθε άτομο κατά τη διάρκεια του κάθε έτους, ένα ποσοστό του οποίου μπορεί να εξαρτάται από την οικογενειακή και προσωπική του κατάσταση.

89 Αφετέρου, όσον αφορά τη βαρύτητα της προσβολής του δικαιώματος των ενδιαφερομένων ατόμων έναντι του σεβασμού της ιδιωτικής τους ζωής, δεν αποκλείεται τα άτομα αυτά να θίγονται λόγω των αρνητικών επιπτώσεων της δημοσιότητας των επαγγελματικών τους εισοδημάτων, ιδίως σε σχέση με τις προοπτικές τους να προσληφθούν σε άλλες επιχειρήσεις, ευρισκόμενες στην Αυστρία ή αλλού, μη υποκείμενες στον έλεγχο του Rechnungshof.

90 Επιβάλλεται το συμπέρασμα ότι η παρέμβαση που απορρέει από την εφαρμογή εθνικής ρυθμίσεως όπως η επίμαχη στις υποθέσεις των κύριων δικών δεν μπορεί να δικαιολογηθεί έναντι του άρθρου 8, παράγραφος 2, της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως παρά μόνον εφόσον η ευρεία δημοσιότητα όχι μόνον του ύψους των ετησίων εισοδημάτων, όταν αυτά υπερβαίνουν ένα ορισμένο ανώτατο όριο, των εργαζομένων σε φορείς και οργανισμούς που υπόκεινται στον έλεγχο του Rechnungshof, αλλά και των ονομάτων των εργαζομένων αυτών, είναι τόσο αναγκαία όσο και πρόσφορη για την επίτευξη του σκοπού της διατηρήσεως των μισθών σε εύλογα όρια, πράγμα το οποίο εναπόκειται στα αιτούντα δικαστήρια να εξετάσουν.

Επί των συνεπειών έναντι των διατάξεων της οδηγίας 95/46

91 Αν τα αιτούντα δικαστήρια συναγάγουν την ύπαρξη ασυμβιβάστου της επίμαχης εθνικής ρυθμίσεως προς το άρθρο 8 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως, η εν λόγω ρύθμιση

δεν μπορεί να είναι σύμφωνη ούτε προς την επιταγή της αναλογικότητας, που περιλαμβάνεται στα άρθρα 6, παράγραφος 1, στοιχείο γ', και 7, στοιχεία γ' ή ε', της οδηγίας 95/46. Ακόμη, δεν μπορεί να καλύπτεται ούτε από κάποια από τις παρεκκλίσεις του άρθρου 13 της εν λόγω οδηγίας, το οποίο επιτάσσει επίσης την τήρηση της αρχής της αναλογικότητας έναντι του επιδιωκόμενου σκοπού γενικού συμφέροντος. Εν πάση περιπτώσει, η διάταξη αυτή δεν μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι δικαιολογεί προσβολή του δικαιώματος στην ιδιωτική ζωή αντίθετη προς το άρθρο 8 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως.

92 Αντιθέτως, αν τα αιτούντα δικαστήρια θεωρήσουν ότι το άρθρο 8 του συνταγματικού νόμου είναι τόσο αναγκαίο όσο και πρόσφορο για την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού γενικού συμφέροντος, θα πρέπει να εξετάσουν ακόμη, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 77 έως 79 της παρούσας αποφάσεως, αν το άρθρο 8 του συνταγματικού νόμου είναι σύμφωνο με την αρχή που επιτάσσει να είναι προβλέψιμες οι ενέργειες των δημοσίων αρχών καθόσον δεν προβλέπει ρητά τη δημοσιότητα του ονόματος των εμπλεκομένων ατόμων σε σχέση με τα αποκτώμενα εισοδήματα.

93 Τέλος, ενόψει των ανωτέρω σκέψεων, πρέπει να υπομνησθεί ότι εναπόκειται επίσης στο εθνικό δικαστήριο να ερμηνεύσει, στο μέτρο του δυνατού, κάθε διάταξη του εθνικού δικαίου ενόψει του γράμματος και του σκοπού της εφαρμοστέας οδηγίας προκειμένου να επιτευχθεί το αποτέλεσμα που επιδιώκει η οδηγία αυτή και να συμμορφωθεί με τον τρόπο αυτό προς το άρθρο 249, τρίτο εδάφιο, ΕΚ (βλ. την απόφαση της 13ης Νοεμβρίου 1990, C-106/89, Marleasing, Συλλογή 1990, σ. I-4135, σκέψη 8).

94 Ενόψει του συνόλου των ανωτέρω σκέψεων, στο πρώτο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι τα άρθρα 6, παράγραφος 1, στοιχείο γ', και 7, στοιχεία γ' και ε', της οδηγίας 95/46 δεν εμποδίζουν την εφαρμογή εθνικής ρυθμίσεως όπως η επίμαχη στις υποθέσεις των κυρίων δικών, υπό την προϋπόθεση ότι αποδεικνύεται ότι η ευρεία δημοσιότητα όχι μόνον του ποσού των υπερβαινόντων ένα ορισμένο ανώτατο όριο εισοδημάτων ατόμων τα οποία απασχολούνται σε φορείς και οργανισμούς που υπόκεινται στον έλεγχο του Rechnungshof αλλά και των ονομάτων τους είναι αναγκαία και πρόσφορη για την επίτευξη του σκοπού της ορθής διαχειρίσεως των δημοσίων πόρων, τον οποίο επιδιώκει ο νομοθέτης, πράγμα το οποίο εναπόκειται στα αιτούντα δικαστήρια να εξετάσουν.

Επί του δευτέρου ερωτήματος

95 Με το δεύτερο ερώτημά τους τα αιτούντα δικαστήρια ερωτούν αν έχουν απευθείας εφαρμογή οι διατάξεις της οδηγίας 95/46 οι οποίες εμποδίζουν την εφαρμογή εθνικής ρυθμίσεως όπως η επίμαχη στις υποθέσεις των κυρίων δικών, υπό την έννοια ότι είναι δυνατή η επίκλησή τους εκ μέρους ιδιώτη ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου με σκοπό την παρεμπόδιση της εφαρμογής της ως άνω ρυθμίσεως.

96 Οι καθών της κύριας δίκης στην υπόθεση C-465/00, καθώς και η Ολλανδική Κυβέρνηση, θεωρούν συνολικά ότι τα άρθρα 6, παράγραφος 1, και 7 της οδηγίας 95/46 πληρούν τα κριτήρια που συνάγονται από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκειμένου να έχουν άμεσο αποτέλεσμα. Πράγματι, οι διατάξεις αυτές είναι επαρκώς σαφείς και ανεπιφύλακτες ώστε να είναι δυνατή η επίκλησή τους εκ μέρους των οργάνων που υποχρεούνται να προβαίνουν στη δημοσίευση των στοιχείων σχετικά με τις αποδοχές των εμπλεκομένων ατόμων προκειμένου να εμποδίσουν την εφαρμογή των αντίθετων προς τις διατάξεις αυτές εθνικών κανόνων.

97 Αντιθέτως, η Αυστριακή Κυβέρνηση διατείνεται ότι οι επίμαχες διατάξεις της οδηγίας 95/46 δεν είναι απευθείας εφαρμοστέες. Ειδικότερα, τα άρθρα 6, παράγραφος 1, και 7 της οδηγίας αυτής δεν είναι ανεπιφύλακτα, καθόσον η θέση τους σε εφαρμογή απαιτεί τη λήψη ειδικών προς τούτο μέτρων εκ μέρους των κρατών μελών, τα οποία διαθέτουν ευρεία διακριτική ευχέρεια.

98 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, σε όλες τις περιπτώσεις όπου οι διατάξεις μιας οδηγίας φαίνονται, από απόψεως περιεχομένου, ανεπιφύλακτες και επαρκώς σαφείς, μπορεί να γίνει επίκλησή τους, ελλείψει εμπροθέσμως ληφθέντων μέτρων εφαρμογής, έναντι κάθε εθνικής διατάξεως μη σύμφωνης προς την οδηγία, ή ακόμη κατά το μέτρο που μπορούν να προσδιορίσουν δικαιώματα που οι ιδιώτες δύνανται

να προβάλουν έναντι του κράτους (βλ., ιδίως, τις αποφάσεις της 19ης Ιανουαρίου 1982, 8/81, Becker, Συλλογή 1982, σ. 53, σκέψη 25, και της 10ης Σεπτεμβρίου 2002, C-141/00, Kügler, Συλλογή 2002, σ. I-6833, σκέψη 51).

99 Λαμβανομένης υπόψη της απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα, το δεύτερο ερώτημα αφορά το αν μπορεί να θεωρηθεί ως απευθείας εφαρμοστέο το άρθρο 6, παράγραφος 1, στοιχείο γ', της οδηγίας 95/46, κατά το οποίο «τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα πρέπει [...] να είναι κατάλληλα, συναφή προς το θέμα και όχι υπερβολικά σε σχέση με τους σκοπούς για τους οποίους συλλέγονται και υφίστανται επεξεργασία», καθώς και το άρθρο 7, στοιχεία γ' ή ε', κατά το οποίο η επεξεργασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα μπορεί να πραγματοποιείται μόνον εάν, μεταξύ άλλων, «είναι απαραίτητη για την τήρηση εκ του νόμου υποχρεώσεως του υπευθύνου της επεξεργασίας» ή «είναι απαραίτητη για την εκπλήρωση έργου δημοσίου συμφέροντος ή εμπίπτοντος στην άσκηση δημοσίας εξουσίας που έχει ανατεθεί στον υπεύθυνο της επεξεργασίας [...] στον οποίο ανακοινώνονται τα δεδομένα».

100 Οι διατάξεις αυτές είναι επαρκώς συγκεκριμένες ώστε να είναι δυνατή η επίκλησή τους εκ μέρους ιδιώτη και η εφαρμογή τους εκ μέρους των εθνικών δικαστηρίων. Επιπλέον, ναι μεν η οδηγία 95/46 περιλαμβάνει αναμφισβήτητα αρκετά ευρεία διακριτική ευχέρεια των κρατών μελών όσον αφορά την εφαρμογή ορισμένων από τις διατάξεις της, όμως με τα άρθρα 6, παράγραφος 1, στοιχείο γ', και 7, στοιχεία γ' ή ε', επιβάλλονται ανεπιφύλακτες υποχρεώσεις.

101 Επομένως, στο δεύτερο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι τα άρθρα 6, παράγραφος 1, στοιχείο γ', και 7, στοιχεία γ' και ε', της οδηγίας 95/46 είναι απευθείας εφαρμοστέα, υπό την έννοια ότι είναι δυνατή η εκ μέρους ιδιώτη επίκλησή τους ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων με σκοπό την παρεμπόδιση της εφαρμογής κανόνων εθνικού δικαίου αντιθέτων προς τις διατάξεις αυτές.

Επί των δικαστικών εξόδων

102 Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η Αυστριακή, η Δανική, η Ιταλική, η Ολλανδική, η Φινλανδική, η Σουηδική Κυβέρνηση και η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, καθώς και η Επιτροπή, που κατέθεσαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

κρίνοντας επί των ερωτημάτων που του υπέβαλαν το Verfassungsgerichtshof με διάταξη της 12ης Δεκεμβρίου 2000 και το Oberster Gerichtshof με διατάξεις της 14ης και της 28ης Φεβρουαρίου 2001, αποφαίνεται:

1) **Τα άρθρα 6, παράγραφος 1, στοιχείο γ', και 7, στοιχεία γ' και ε', της οδηγίας 95/46/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 24ης Οκτωβρίου 1995, για την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και για την ελεύθερη κυκλοφορία των δεδομένων αυτών, δεν εμποδίζουν την εφαρμογή εθνικής ρυθμίσεως όπως η επίμαχη στις υποθέσεις των κύριων δικών, υπό την προ-**

ύπόθεση ότι αποδεικνύεται ότι η ευρεία δημοσιότητα όχι μόνον του ποσού των υπερβαινόντων ένα ορισμένο ανώτατο όριο εισοδημάτων ατόμων τα οποία απασχολούνται σε φορείς και οργανισμούς που υπόκεινται στον έλεγχο του Rechnungshof αλλά και των ονομάτων τους είναι αναγκαία και πρόσφορη για την επίτευξη του σκοπού της ορθής διαχειρίσεως των δημοσίων πόρων, τον οποίο επιδιώκει ο νομοθέτης, πράγμα το οποίο εναπόκειται στα αιτούντα δικαστήρια να εξετάσουν.

2) Τα άρθρα 6, παράγραφος 1, στοιχείο γ', και 7, στοιχεία γ' και ε', της οδηγίας 95/46 είναι απευθείας εφαρμοστέα, υπό την έννοια ότι είναι δυνατή η εκ μέρους ιδιώτη επίκλησή τους ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων με σκοπό την παρεμπόδιση της εφαρμογής κανόνων εθνικού δικαίου αντιθέτων προς τις διατάξεις αυτές.

Rodríguez Iglesias	Puissochet	Wathelet
Schintgen	Gulmann	Edward
La Pergola	Jann	Σκουρής
Macken	Colneric	von Bahr
	Cunha Rodrigues	

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 20 Μαΐου 2003.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος

G. C. Rodríguez Iglesias